

loven er gennemført. Og alene af den Grund er der, synes jeg, god Anledning til at overveje Bevarelsen af den tredie Landsret, saaledes som vi har foreslaaet i vort Ændringsforslag.

Jeg kunde endvidere ønske at gøre opmærksom paa, at Tanken om en tredie Landsrets Bevarelse ikke er noget nyt, ikke er noget, der er dukket op i den nyere Tid, thi allerede ved Gennemførelsen af den midlertidige Lov, ifølge hvilken Søndre Landsret blev institueret, fastsatte man Bestemmelser, i Kraft af hvilke der ved kongelig Anordning skulde kunne lægges andre Landomraader ind under Søndre Landsrets Jurisdiktion. Man var altsaa allerede den Gang inde paa den Tanke, at der kunde være Tale om Bevarelsen af en tredie Landsret.

Jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at heller ikke dette, at man satte denne Bestemmelse ind i den midlertidige Lov, var et øjeblikkeligt Lune. Der har ved flere senere Lejligheder været givet Bevis for, at man virkelig har tænkt paa at opretholde Søndre Landsret. I saa Henseende kunde jeg ønske at gøre opmærksom paa, hvad der staar anført i Bemærkningerne til Lovforslaget af den nuværende højtærede Justitsminister i Samlingen 1923—24. Det hedder dér, Tillæg A. Sp. 4492, at Justitsministeriet har straks fra Lovens Ikrafttræden haft Opmærksomheden henvendt paa en Udvidelse af Søndre Landsrets Omraade, og senere hedder det lige saa afgjort i en tilsvarende Udtalelse fra den højtærede Justitsministers Side: Justitsministeriet vil under ingen Omstændigheder gaa med til en Nedlæggelse af Søndre Landsret.

Endnu saa sent som i 1926 udtalte den højtærede Justitsminister: Jeg mener ikke, vi kan gaa bort fra en Landsret med Sæde i Sønderborg. Og Ministeren tilføjede senere under den samme Forhandling: Venstre har det samme Standpunkt nu som før, nemlig at det er rigtigt at opretholde Søndre Landsret. Saa kommer Vendingen i Ministerens Standpunkt nu i Aar, og som Motivering for det forandrede Standpunkt anfører Justitsministeren bl. a., at Meningerne om Søndre Landsrets Bevarelse er saa delte.

Ministeren siger ordret, at Meningerne om dette Spørgsmaal er meget stærkt delte i Sønderjylland. Dette sidste vil jeg tillade mig at gøre Indvendinger imod. Der er ikke forebragt for Udvalget noget, der kunde tyde paa, at Opfattelsen ovre i Sønderjylland med Hensyn til Søndre Landsrets Bevarelse er anderledes, end den tidligere

har været. Det er rigtigt, at der her paa Rigsdagen har været divergerende Meninger, men Forholdet er jo det, at den tidligere Repræsentant for Aabenraa-Kredsen her i Salen i Fjor paa samtlige sønderjydske Repræsentanters Vegne med Undtagelse af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen afgav en meget bestemt Erklæring, hvori han udtalte, at man under Hensyn til den Betydning, man maatte tillægge det for den sønderjydske Befolkning baade af økonomiske Hensyn og af nationale Grunde o. s. v., bestemt maatte opfordre til at bevare Søndre Landsret.

At der senere skulde være opstaaet delte Meninger i Sønderjylland, saaledes som den højtærede Minister har anført det, tillader jeg mig at betvivle. Der er i hvert Tilfælde ikke forebragt Udvalget noget, der kunde bevise Rigtigheden af denne Paastand. Vi er tværtimod blevet stillet overfor dette, at der til Udvalget nu i denne Vinter er indgaaet et Andragende om Bevarelse af Søndre Landsret, et Andragende, der er fremsendt af en Række Institutioner i Sønderjylland, Amsraad og Byraad, Landboforeninger og Husmandsforeninger, Handelsforeninger, Haandværkerforeninger og Arbejderforeninger, og som, saa vidt man kan skønne, er baaret frem af meget store Dele af den sønderjydske Befolkning.

Efter det Underændringsforslag, vi fra vor Side har stillet, vil Tingene komme til at forme sig paa den Maade, at vi bevarer den tredie Landsret derved, at vi inddrager de fynske Amter under Søndre Landsrets Jurisdiktion, og vi mener, at ved at gaa frem paa den Maade vil vi faa en Landsret af passende Størrelse og i nogenlunde umiddelbar Forbindelse med den Befolkning, hvis Interesser den skal tjene.

Endvidere vil vi ved Gennemførelsen af dette Underændringsforslag imødekomme den fynske Befolkning, der gentagne Gange har henvendt sig til de skiftende Regeringer og til Rigsdagen med Ønsker om at faa indført en Ordning, hvorefter Landsrets-sager kan blive behandlet indenfor de fynske Amters Omraade. Og at Fynboerne har haft god Grund til at mene, at dette Ønske kunde ventes opfyldt, synes jeg man allerede har Lov til at sige, naar man erindrer sig, at der omkring ved Retsplejelovens Gennemførelse skete Henvendelse til Stiftsamtet i Odense om at bidrage til Tilvejebringelsen af passende Lokaler for en Landsret paa Fyn. Der blev i Odense tilvejebragt saadanne Lokaler, ikke blot i den Forstand, at man derovre indrettede noget, som man selv syntes maatte være